

Sygn. akt V KO 34/18

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Andrzej Stępka

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **Z.R.**

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 5 lipca 2018 r.,

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 16 maja 2018 r., sygn. akt V KO 34/18

odmawiające przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w S.

z dnia 29 czerwca 2016 r., II AKa .../16,

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w K.

z dnia 7 marca 2016 r., II K .../15,

wobec oczywistej bezzasadności tego wniosku,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k., art. 545 § 3 zd. ostatnie k.p.k.

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 marca 2016 r. (sygn. akt II K .../15), Sąd Okręgowy w K. uznał Z.R. za winnego popełnienia czynu z art.148 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i skazał go na karę 10 (dziesięciu) lat pozbawienia wolności. Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę skazanego Sąd Apelacyjny w S., wyrokiem z dnia 29 czerwca 2016 r. (sygn. akt II Aka .../16), zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

W dniu 28 marca 2018 r. do Sądu Okręgowego w K. wpłynęło pismo skazanego, w którym Z.R. podnosi, że nigdy nie pogodzi się z treścią wyroku skazującego, sugerując istnienie w przedmiotowej sprawie kontratypu w postaci obrony koniecznej.

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 16 maja 2018 r. (sygn. akt V KO 34/18) odmówił przyjęcia przedmiotowego wniosku z uwagi na jego oczywistą bezzasadność.

Od powyższego postanowienia Z. R. wniósł zażalenie, podnosząc w nim szereg okoliczności faktycznych zdarzenia będącego przedmiotem wyroku w jego sprawie. Główny argumentem skarżącego jest to, iż nie wdarł się na posesję, na której doszło do zabójstwa, gdyż miał prawo tam przebywać, więc zmiana kodeksu karnego dotycząca przekroczenia granic obrony koniecznej w postaci art. 25 § 2a k.k. dodanego przez ustawę z dnia 8 grudnia 2017 r.(Dz.U. z 2018 r. poz.20), która weszła w życie w dniu 19 stycznia 2018 r., w brzmieniu: „nie podlega karze, kto przekracza granice obrony koniecznej, odpierając zamach polegający na wdarciu się do mieszkania, lokalu, domu albo na przylegający do nich ogrodzony teren lub odpierając zamach poprzedzony wdarciem się do tych miejsc, chyba że przekroczenie granic obrony koniecznej było rażące”, miałyby mieć do niego zastosowanie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodzić się należy z Sądem Najwyższym orzekającym w I instancji, że na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. należało odmówić przyjęcia wniosku, bez wzywania skazanego do usunięcia jego braków formalnych. Wymieniony na wstępie przepis nakazuje podjęcie takiej decyzji wtedy, gdy z treści wniosku niepochodzącego od podmiotu fachowego wynika jego oczywista bezzasadność. W niniejszej sprawie zachodzi właśnie taka sytuacja.

Przypomnieć wypada, że podstawy dla wznowienia postępowania karnego zakończonego prawomocnym orzeczeniem enumeratywnie wylicza art. 540 k.p.k. Są one precyzyjnie opisane i z uwagi na wyjątkowość możliwości uchylenia prawomocnego wyroku sądowego – obejmują jedynie najpoważniejsze okoliczności, uzasadniające ponowne rozstrzygnięcia w sprawie. Specyfika

postępowania wznowieniowego wszczynanego na wniosek powoduje, że nie dokonuje się na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych w oparciu o nie ustaleń faktycznych będących podstawą prawomocnego wyroku. Nie bada się również oceny zasadności orzeczenia sądu pierwszej instancji, tak jak to się czyni w ramach kontroli instancyjnej (tak SN w postanowieniu z dnia 21 kwietnia 2016 r., V KO 22/16). Podlega weryfikacji jedynie to, czy np. ustalono prawomocnym wyrokiem, że popełniono przestępstwo w związku z pierwotnym postępowaniem i istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia (art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k.), ujawniły się nowe fakty lub dowody świadczące m.in. o tym, że czynu nie popełniono (art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k.), przepis stanowiący podstawę wydania orzeczenia został uchylony przez Trybunał Konstytucyjny z uwagi na jego sprzeczność z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą (art. 540 § 2 k.p.k.), albo potrzeba wznowienia wynika z rozstrzygnięcia organu międzynarodowego działającego na mocy umowy międzynarodowej ratyfikowanej przez Rzeczpospolitą Polską (art. 540 § 3 k.p.k.).

Analiza wniosku skazanego jednoznacznie wskazuje, że zarzuty, jakie stawia on wyrokom sądów obu instancji w swojej sprawie dotyczą tylko i wyłącznie oceny zdarzenia pod kątem zaistnienia kontratypu obrony koniecznej, lub ewentualnie przekroczenia jego granic. Powoływanie się na art. 25 § 2a k.k. nie ma uzasadnienia w realiach konkretnej sprawy. Ponadto sam wnioskodawca nie precyzuje, w jaki sposób ewentualne zastosowanie tego przepisu w jego sprawie miałyby wpłynąć na treść finalnego rozstrzygnięcia. Sama zmiana stanu prawnego nie powoduje automatycznie konieczności wznowiania postępowań zakończonych na podstawie ustawy poprzednio obowiązującej.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

